

Kapitola 13. Pochyby, skepticismus a nedůvěra

Předcházející část: Kapitola 12. Bůh jako hypotéza

KAPITOLA 13

Pochyby, skepticismus a nedůvěra

Úvod

Ego / mysl je vědomo toho, že je bezbranné vůči zklamání z chyby. Ve snaze ochránit se před touto zranitelností, předpokládá, že ochranu poskytuje skepse nebo pochybnosti. Sklon pro důvěru také odráží kvalitu časné životní interakce rodič-dítě. Láska podporuje důvěru a víru, zatímco drsnost nebo nedbalost má za následek negativní postoje vůči životu. Vzor pro zpracování nové informace je založený na odhadech důvěryhodnosti, které se mohou lišit od naivní důvěřivosti k nepřátelskému odporu, obrazoborectví, a dokonce i misogynii. Vzhledem k tomu, že přežití není možné bez rozvíjení pragmatického smyslu pro realitu, průměrná mysl vyvíjí systém zpracování založený na předpokladech a pravděpodobnostech, které jsou prospěšné, a vyhýbá se extrémům. Na základě zkušeností sofistická zralá mysl považuje nové informace za předběžné nebo prozatímní a očekává další potvrzení důkazy nebo zkušenostmi.

Přirozené pro tento proces testování reality je spoléhání se na smysly a mentální zpracování lineárního světa forem a jeho reprezentativních mentálních obrazů a konceptů. Rozsah porozumění a pochopení je dále ovlivněn mozkovou fyziologií, která, jak již bylo popsáno, závisí na úrovni samotného vědomí. Takže zvířecí instinkty dominují v levém mozku a styl zpracování je, účinkem omezení evolucí, neschopný pochopit nelineární kontext, včetně duchovních rozměrů. (Instinktivní limbický systém kalibruje na úrovni 120.) Levý mozek hledá lineární obsah, pravý mozek hledá smysl a pochopení (nelineární obsah).

Je-li karmické a biologické dědictví příznivé, rozvíjí se schopnost pro důvěru, takže nelineární duchovní kontext a porozumění mohou být přijaté jako fakt bez nutnosti subjektivního ověření.

Informace se stává vírou a je bráněna jako pravda. Jen málo lidí pochopilo složitost pokročilé kvantové teorie, ale oceňují a přijímají autoritu odborníků, kteří umí. To znamená, že moudrý člověk věří moudřejšímu, alespoň intelektuálně a prakticky, a jejich vlastní životy jsou tak obohacené a mají užitek.

Skeptik

Skepticismus jako převažující postoj může být výsledkem emočních nebo osobnostních poruch (např. Freudův „anální vzdor“ nebo vzpoura „opoziční osobnosti“ proti rodičovské autoritě) a je to také tvrdohlavý intelektuální postoj (Bauer, 2006),

který se vyvíjí jako debaty a zdlouhavá pojednání, jako například v současné vědě o autenticitě subjektivní zkušenosti a „osobního“ svědectví. Tento konflikt lze považovat pouze za důsledek omezení paradigmatu.

Profesor Charles Eisenstein z Pennsylvania State University prováděl specifický výzkum skepse („A State of Belief is A State of Being“) a poukazuje na to, že „experimentální efekt“ vytvořila hodnověrnost problémů v mainstreamové vědě, na které již měl Heisenbergův princip neurčitosti velký dopad. Jeho výzkum odhalil, že za údajně rozumnou intelektuální skepsí existuje motivační pole skrytých, zlomyslných, malicherných postojů a pohledů na svět, které jsou často cynické, arogantní, dogmatické, samolibé a emocionální, jak je to reprezentováno profesionálními „debunkers (odhalovači)“.

Všechno výše uvedené předvádějí profesionální skeptici, kteří tráví roky snažením vyvrátit Einsteina prostřednictvím přednášek a knih, které všechny popisují a líčí Einsteina jako „fake“, podvodníka, a „císaře, který nemá žádné šaty“. I přes negativní přijetí autoři neohroženě pokračují ve výpadech (úroveň 190), a zřejmě vůbec nevnímají, že Einsteina potvrdil rozvoj jaderné energetiky.

V psychiatrii se to nazývá „logický důkaz poruchy s bludy“ (Muller, 2006), jak je vidět u takových věr, jako „Holocaust se nikdy nestal“, nebo „vláda Spojených států zorganizovala 9/11“. Při této duševní poruše osoba vnímá svět jako klamající, zatímco svůj světonázor jako platný. To znamená, že porucha vzniká z egoistické grandiosity, která je imunní vůči rozumu a je motivovaná závistí doprovázenou zlomyslností a překrucováním. Prakticky to je kvůli vadné funkci mozku a naprosté infantilní narcistické všemohoucnosti a kvůli nepřátelství a závisti vůči autoritám.

Ve staré řečtině *skeptikos* označuje filozofii, že pravda je nepoznatelná a jistota poznání je nemožná (jak uváděli stoupenci Pyrrha). Jak poukázal Descartes, lidská mysl bez cizí pomoci není schopná rozlišit *Res cogitans interna* (jak se věci jeví myslí, tedy vnímání nebo stanovisko), od *res externa* (esence, vnitřní realita). Sokrates udělal stejný postřeh, že lidé hledají pouze dobro, ale nejsou schopni rozeznat iluzorní dobro (vzhled) od podstaty (skutečné dobro).

Zatímco praktický racionální skepticismus poskytl výhody při odhalování nepravdivých tvrzení a pošetilostí, skepse sama o sobě byla často hloupá. To se ukázalo při její denunciaci každého důležitého objevu v historii, od letu bratří Wrightů na Kittyhawku až po rádio, a v současné době ve vědách, jako je medicína a fyzika, včetně kvantové teorie. Je samozřejmě také tradicí (*de rigueur*) skeptiků popírat realitu celého nelineárního duchovního paradigmatu z kontextu, stejně jako samotné Božství.

Pokud je skeptik přesvědčen, že skutečná pravda je nepoznatelná, pak jsou zjevně jeho vlastní premisy a argumenty také klamně; tak je skepticismus lapen do své vlastní pasti.

Jedním z důvodů, proč míra pravdivosti skepticismu kalibruje na nízké úrovni 160 je to, že jde v první řadě o variantu nihilismu (úroveň 120). Skepticismus neslouží svým deklarovaným cílům, protože přirozeně postrádá nástroje k řešení či

zkoumání reality kontextu, zejména té, která kalibruje na úrovni 500, 600 a výše. Tak se skepticismus zabývá pouze obsahem a nedokáže si uvědomit, že význam je zcela závislý na kontextu. Kontext zase naopak odráží záměr, o čemž svědčí Heisenbergův princip neurčitosti a je v souladu s mocí úrovně vědomí pozorovatele.

Na rozdíl od naivity nebo skepticismu výzkum vědomí nezamýšlí nic potvrdit či vyvrátit, chce pouze rozeznat nebo potvrdit úrovně informací, které nebyly dříve k dispozici myšlením, rozumem, nebo domněnkou, protože tato metoda obchází vnímání a názor. Kalibrování je neosobní a pouze vede k číslu, jehož význam je naznačen jeho umístěním na kalibrované Mapě vědomí.

Skepticismus je omezen závislostí na lineární mentální doméně, o které skepticismus sám říká, že je pochybná. Cíle skepticismu by zřejmě mohly být lépe naplněny převzetím výhod nelineárních technik, kterými může být hluboký vliv kontextu identifikován. Analogicky člověk nemůže využít newtonovskou fyziku nebo diferenciální počty, aby se pokusil dokázat nebo vyvrátit kvantovou mechaniku. Skepticismus potřebuje pomoc mnohem vyšších znalostí, aby udržel krok s rostoucími informacemi, které umožňují přístup k širšímu paradigmatu reality.

Další zvláštností skepticismu je neschopnost uznat, že negace negativního nevytváří pozitivní, o čemž svědčí slavný klasický paradox krabice: někdo udělá krabici a umístí dovnitř následující prohlášení: „Každé prohlášení v této krabici je falešné.“

Neschopnost rozpoznat pravdu

Nedostatečná schopnost rozpoznat pravdu může být způsobena (1) emočními poruchami, (2) psychologickým konfliktem, (3) zastavené vyžívání na úrovni narcistické dominance, nebo, nejčastěji, (4) jednoduše jako výsledek úrovně evoluce vědomí. Jak bylo popsáno v *Překonání úrovní vědomí (Transcending the Levels of Consciousness)*, mentální funkce jsou dominantní působením atraktorových energetických polí, které jsou označeny jako nižší mysl (úroveň 155), a vyšší mysl (úroveň 275). Jejich vlastnosti jsou zde uvedeny pro větší pohodlí.

Funkce mysli

Nižší mysl (úroveň 155)

Vyšší mysl (úroveň 275)

Obsah

Obsah plus pole (specifika, podmínky)

Akumulace

Růst

Získat

Vychutnat

Pamatovat

Reflektovat

Udržovat	Rozvíjet se
Myslet si	Proces
Označení	Odvození
Čas = omezení	Čas = příležitost
Zaměřit se na současnost a minulost	
Zaměřit se na současnost a budoucnost	
Ovládání emocemi	
Chce vládnout rozumem / inspirace	
Obviňuje	Přebírá odpovědnost
Neopatrný	Disciplinovaný
Konkrétní, doslovný	Abstraktní, nápaditý
Limitovaný, čas, prostor	Neomezený
Osobní	Neosobní
Forma, fakta	Význam
Zaměření na specifika	Obecné
Exkluzivní ukázky	
Roztřídění, kategorie	
Zlomyslnost	Odmítnutí
Reaktivní	Objektivní
Pasivně agresivní	Ochranný
Připomínání událostí	

Souvislosti, význam

Plán

Vytvořit

Definice

Podstata, význam

Udat podrobnosti

Zevšeobecnit

Přízemní

Transcendentní

Motivace

Inspirativní, záměr

Morálka

Etika

Příklady

Principy

Fyzické a emocionální přežití

Intelektuální vývoj

Potěšení a spokojenost

Naplnění potenciálu

Lineární obsah

Esence, kontext

Náboženský extremismus

Spirituální rovnováha

Skepticismus

Inteligentní studie

Naivita

Sofistikovanost

Velký význam má, že nižší mysl dominuje u padesáti pěti procent obyvatel USA a přibližně u osmdesáti pěti procent národů a společností ve světě. Kultury a lidé, u nichž dominuje vyšší a nižší mysl, představují výrazně odlišné, protikladné úhly pohledu na svět. Je zajímavé, že rozdíly se neodrážejí v úrovních IQ, ale místo toho představují schopnost rozlišovat podstatu od vzhledu a stupeň narcistického egocentrismu.

Nižší mysl je charakterizována jako přízemní, doslovná, všední a náchylná ke zpolitizované racionalizaci a rétorice, zatímco vyšší mysl je náročná, abstraktní, zásadová a disciplinovaná. Nižší mysl má sklon k negativním emocím, zejména k nenávisti. Na rozdíl od ní je vyšší mysl pozitivní, benigní a usiluje o dohodu a

odpuštění.

Vážný prognostický význam má, že nižší mysl má sklon dominovat silou, protože je spojená s levým mozkem, tedy se zvířecím způsobem zpracování informací. Vyšší mysl se snaží mít vliv prostřednictvím vyšších úrovní pravdy a rozumu. Nižší mysl je agresivní a má vrozené sklony k násilí, zatímco vyšší mysl podporuje mír a je neochotně obranná, když je na ni útočeno. To je srovnatelné s živočišnou říší, kde jsou býložravci vystaveni neustálé hrozbě útoků ze strany masožravých zvířat. V dnešním světě masožravci hrozí jadernými bombami, a býložravci se nesměle nemohou dohodnout na obranném varovném raketovém systému, nebo dokonce i „nazývat věci pravými jmény“ kvůli obavám z „provinění“.

Vyvrácení pravdy

Duchovní vývoj je v korelaci s úrovní vědomí a představuje vyrovnávání mezi věrností egu proti věrnosti pravdě, která je odrazem duchovní reality. Úroveň vědomí odráží dominanci energetického atraktorového pole, které následně zahrnuje souhlasnou škálu možností. To znamená, že pohled na svět z úrovně vědomí v polovině 400+ je vnímán jako klamný úrovněmi vědomí 170 až 195, což je nejenom velmi časté, ale je to i samotné jádro sociologických a politických konfliktů v historii světa.

Nejnižší úrovní lidského vědomí je kriminalita, která znamená neschopnost oddálit nebo kontrolovat zvířecí impulsy, potěšení a vzdor, a nedostatečnou schopnost se učit ze zkušeností. Tento defekt představuje vrozenou a často genetickou neschopnost rozeznat dobré od zlého. Klinicky se tento stav nazývá „porucha chování“ nebo „psychopatická porucha osobnosti“ a jeho biologický substrát je často spojený s vrozenou vadou prefrontální kůry šedé mozkové hmoty. Tento stav lze diagnostikovat ve věku tří let a je klinicky obecně neřešitelný a neopravitelný.

Jeden takový příklad pozoroval autor při cestě v letadle, kdy babička s malým dítětem na klíně seděla na vedlejším sedadle. Dítě opakovaně uchopilo a vytáhlo babiččin korálkový náhrdelník a babička řekla: „ne“ a dítě plácla. Dítě to udělalo znovu a znovu, pokaždé bylo plácnuté a dostalo vynadáno, ale přesto pokračovalo ve stejném chování. Babička ho plácla a řekla „ne“ snad více než stokrát během půl hodiny, ale vypadalo to, že dítě neumí přestat nebo se poučit ze zkušenosti. Taková neschopnost poučit se z negativních zkušeností je prokázána prominentně u grandiózních diktátorů a vůdců darebáckých národů, kteří propagují masové zničení svých vlastních populací.

Nekontrolovatelná svéhlavost a vzdor jsou vidět u dětí ve věku „strašných“ dvou let, ve kterém se všemohoucné infantilní ego staví proti rodičovské kontrole. Rodiče mohou postrádat energii nebo vůli vhodně reagovat, takže se dítě nedokáže naučit kontrolovat impulsy a není schopno rozeznat základní lekci pro přežití, tedy co je správné a co špatné. To se shoduje s velmi nízkou úrovní vědomí, zejména pod hladinou 90, jak je vidět u kriminality. Stejná okolnost a nenucenost existuje v politickém výrazu nazvaném „maligní mesiášský narcismus“ (velikášství), který je popsán v *Pravda vs. lež* (podrobněji níže pro větší pohodlí) a

charakterizuje *všechny* diktátory; jim typicky chybí benigní shovívavost nebo dobrá vůle a tak vznikne politická moc založená na nenávisti.

Charakteristika nebezpečných politických vůdců

Nemilosrdný, mazaný

Neváží si lidského života

Pravda nemá žádnou hodnotu

Lži jsou běžné a normální

Fakta jsou irelevantní

Vyhrát za každou cenu; dravec

Žádná morálka nebo etika

Žádné duchovní hodnoty

Žádné humanistické ideály

Nemá starost o druhé

Má rád chytrý podvod

Hodnotu má pouze dobytí, výhra, porážka

Je ochotný obětovat společnost

Manipulativní, chytrý

Orientovaný na sílu; žádné limity

Chamtivost je oceňována a je v pořádku

Předpokládá, že jiní lžou

Poctivost nemá žádnou hodnotu

Výsměch slabosti

Sadistický, krutý

Prosperuje z konfliktu

Ješitný, pompézní, despotický

Žádná osobní čest

Ateistický, hrabivý

Náboženství je pouhým nástrojem

Pomstychtivý, žárlivý
Závist, zloba, nenávist
Zlomyslný, zlý
Neschopný lásky
Bombastická rétorika
Falešná poctivost; klame
Bez pocitu viny; nemá svědomí
Egoistický, narcistický
Je v pořádku falešně obviňovat
Předpokládá, že ostatní jsou stejní jako on
Umí přilákat naivní obhájce
Neomezuje se logikou nebo rozumem
Paranoidní, ve střehu, opatrný
Vidí armádu jako potravu pro děla
Slabý si „zaslouží“ svůj osud
Manipuluje s vlastenectvím
Žádné obavy o ztráty na životech
Je ochoten „otrávit studnu“ („kalit vodu“, pomlouvát)
Pohrdá poctivostí, integritou
Přisvojuje si grandiózní tituly
Využívá jiné lidi bez výčitek svědomí
Podporuje patolízalství
Ovládá, je despotický
Je nevěřící; nemá výčitky svědomí
Obviňuje druhé za vlastní selhání
Usiluje o bohatství a ozdoby
Postoj „macho“, boty, bič
Zneužívá a schovává se za náboženství

Normální lidi vidí jako hlupáky
Má rasové a náboženské předsudky
Umí rekrutovat stoupence
Není věrný krajanům
Nebere ohled na ostatní
Neodpouští, je mstivý
Hraje oběť, aby ospravedlnil násilí
Je lhostejný k utrpení druhých
Omlouvá a přehlíží brutalitu, smrt, bolest
Je ochoten ožebračit ostatní
Nezná omezení; je extremist
Zaměstnává zločince jako nohsledy
Pohrdá férovostí
Žádné zábrany, etika nebo morálka
Žádný soucit; násilný
Velebí terorismus, ohrožení
Megalomanský, grandiózní
Spíše chytrý než inteligentní
Vypočítavý, kuje pikle
Pokrytecký, svatokrádežný
Ochotný ke křivému svědectví
Zneužívá nevinnost a naivitu
Pustoší slabé a zranitelné
Považuje obyvatelstvo za idioty
Oplácí loajalitu eliminací
Považuje sebe nad zákon
Postrádá pochopení
Nemilosrdný, krutý

Barbarský (uříznout hlavu, pomalu)

Rasový konflikt, úskočný

Škatulkuje

„Dobrá tvář“ na veřejnosti

Zachovat si „nevinost“

Používá strach a hrozby

Porušuje „dohody“

Vzdorná osobnost nesnáší pravdu nebo autoritu pouze proto, že představuje autoritativní rodičovskou kontrolu. Poškozená osobnost vidí integrovanou pravdu jako ohrožující a tak ji snadno odmítá jako klamnou.

Menší stupně tohoto poškození korelují se sociopolitickými názory, jak je vyjadřuje „já“ / „senzitivní“ generace (generace baby boomu 70. let 20. stol. pozn. překl.). Tato anomálie se objevila jako problematická přehnaná „práva“ narcismu a hédonismu. Toto hledisko je hlasitě vyjádřeno jako sekulární, protináboženský, proti Bohu a duchovní realitě zaměřený sociální pohled. Ten byl podpořen filosofickými systémy (marxistickými) vzniklými z takzvaného „postmoderního“ morálního relativismu (úroveň 160 až 190). Grandiositu ega pak odhalují takové egoistické termíny jako „superior“, „elita“, nebo „správné (correct)“. Nejvíce důležité je, že tyto trendy měly za následek zhoršení testování reality, které bylo podpořené akademickými populisty a společensko-politickými ideology a sofistickou předváděnou jako „svoboda projevu“.

Infiltrace takové zaujaté rétoriky do akademického světa přinesla současný výrazný pokles akademické kvality, jak to ukazuje nejen „tolerance“, ale také glorifikace celé řady přednášek, které kalibrují na úrovni 130, nebo dokonce pod 90. □□(Znovu vyvstává otázka: Chtěli byste, aby váš mozek operoval chirurg, který kalibruje na úrovni 90, nebo investičního poradce s úrovní 90, aby investoval vaše peníze; nebo dokonce člověka na hlídání dětí s úrovní 90?).

Paradoxem antiautoritativního postoje a jeho následovníků je, že je sám o sobě velmi autoritativní a totalitně utiskující, nepřátelský a náchylný k zlosti a nenávisti. Následné emoce s tím spojené patří do atraktorové oblasti dolní úrovně vědomí. Politické důsledky byly zakoušeny jako hořký boj o poslušnost mezi segmenty populace, které kalibrovaly nad a pod kritickou úrovní vědomí 200.

Hlavní cíl společenského a politického sváru je zaměřen na samotnou morálku. Tak existují obhájci a příznivci barbarských zločinců zodpovědných za smrt tisíců lidí, nebo sympatizanti s islámskými teroristy (také zodpovědnými za smrt tisíců lidí), nebo obhájci „práva“ členů gangu MS-13, kteří jsou také zodpovědní za mučení a smrt tisíců.

Znehodnocení testování reality po indoktrinaci prostřednictvím mylné rétoriky relativismu má za následek takové bizarní jednání, jako když celebrity vyjadřují

sympatie pedofilním dětským zabijákům nebo psychotickým diktátorům, kteří vraždí tisíce svých vlastních krajanů a baví se pomalým sexuálním týráním žen visících na drátech ze stropu, jejichž smrt záměrně trvá celé dny.

S autoritou lze nesouhlasit (např. dissent), aniž by člověk nutně měl opačný názor na úrovni klamu. Pro srovnání, soucit je mnohem vhodnější než shoda s falší, protože obrana zla vede k souladu s ním. Skutečnost, že nepřítel zločinci nemohou za to, čím jsou, však neznamena, že člověk musí s nimi souhlasit.

Zhoršená schopnost rozeznat duchovní skutečnost je hlavně důsledek vytrvalé propagandy a programování médií, k čemuž pomáhá naivita průměrné lidské mysli, která se nechá snadno okouzlit a programovat zkreslenou inflací klamu maskovaného jako módní trend a hledisko.

Sociální přežití

Důležité je, že nápor popularizované neintegrity je zaměřený na padesát pět procent populace ve Spojených státech, která má úroveň vědomí pod 200, a tou je také podporovaný. Nicméně úroveň vědomí americké populace celkově stále kalibruje v současné době na úrovni 421. (Měla úroveň 426, ale snížila se v roce 2006.) Důvodem této zřejmé disparity je, že úroveň pod 200, jak je vidět na exponenciální křivce, trpí nedostatkem moci, která existuje pouze na vysokých kalibračních úrovních těch, kteří jsou integrováni.

Tudíž velmi vysoká úroveň vnitřní síly relativně malého počtu členů populace udržuje celkovou kapacitu pro přežití a značně vyvažuje dopad negativních sil. (Například v případě, že z populace ve Spojených státech bude odstraněno sto lidí s nejvyšší úrovní vědomí, celková průměrná úroveň vědomí klesne na 320. Pokud bude odstraněno horních tisíc lidí, celková úroveň vědomí klesne ze 421 na 220.)

Vyvrácení duchovní skutečnosti, morálky, integrity a pravdy zpustoší civilizaci. Celková úroveň vědomí lidstva na Zemi je 204 (listopad 2007), ale v případě, že bude odstraněno tisíc lidí s nejvyšší úrovní vědomí, celková úroveň klesne na 198. Soucit s méně vyvinutými společnostmi motivuje nekonečné snahy o nápravu a poskytování doplňkové pomoci evolučně méně šťastným lidem. Tak jsou soucit, přijetí a tolerance nezbytné k zachování pragmatické sociální rovnováhy a efektivity, což také zahrnuje povědomí o společenských, politických a náboženských skutečnostech, jako je například islámský apokalyptický triumfalismus, který v současné době (listopad 2007) kalibruje na úrovni 60.

Ateismus, agnosticismus a nevíra

Skutečná intelektuální pochybnost je integrovaná v tom, že považuje rozhodnutí a víru za důležité a významné. Rozum se uchyluje k intelektuálnímu zpracování a předpokládá, že pomocí informací a logiky lze dospět k pravdě skrze mentální zpracování. To také umožňuje toleranci k dichotomii a dvojznačnosti, které následují lineární zkušenosti, zrání a vznik moudrosti. Člověk nakonec zjistí, že není možné, aby samotný intelekt zodpověděl každou otázku, která může být položena (hypoteticky), a proto je víra průvodním jevem na všech úrovních evoluce. Víra je mentální konstanta a proto je jen otázkou, kam umístit svou víru. Narcistické

jádro ega je v souladu s tím, že má „pravdu“, ať už mít „pravdu“ znamená být ve shodě s moudrostí nebo ji odmítne jako neplatnou. Vážný hledač s pokorou zjistí, že mysl samotná, navzdory svému vzdělání, není schopna řešit dilema, jak zjistit a ověřit pravdu, která vyžaduje potvrzení subjektivním zážitkem, stejně jako objektivní, prokazatelná kritéria. Zatímco spoléhání se na autority skrze víru postačuje většině integrovaným hledačům duchovní reality a pravdy, mysl může mít stále přetrvávající pochybnosti. Nicméně, rozlišení je možné pomocí subjektivní zkušenosti vnitřní duchovní evoluce, která vede k překročení úrovně vědomí a navíc ověřením spirituální reality v dnešním světě metodou kalibrování vědomí. Tato kombinace spolu s oddaností pravdě jako cesta k Bohu nakonec vede k překonání klasického „velkého“ bloku pochyb a spontánně se objevuje realizace a zjevení. Všechny pochybnosti vyplývající z „já“ se rozpustí v ohromující Realitě Já, ve kterém je člověk konečně doma v míru, který je výsledkem jistoty.

Že je mysl neschopná prokázat tvrzení neznámá, že teze je falešná. Jedná se o úskalí ateisty, protože mysl je neschopná poznat pravdu. Je současně rovněž neschopná ji vyvrátit, protože pak by se ocitla v paradoxu, že bude muset prokázat její opak. Narcistické jádro ega nevědomě a naivně předpokládá, že je všemocné, a proto postrádá pokoru, která je předpokladem pro dosažení vyšší Pravdy. Je zajímavé, že ateisté nejsou schopni používat techniku kalibrace vědomí, protože popírat Boha znamená popírat pravdu.

Zatímco ateismus kalibruje na úrovni vědomí 190, agnosticismus na úrovni 200 je sofistikovanější, je více sladěn s realitou a pouze připouští, že intelekt sám o sobě není schopný vyřešit problém skutečné existence Boha. Agnosticismus kalibruje na vyšší úrovni než skepse, protože neobsahuje negativní emocionální postoj antagonismu vůči pravdě. Pouze pokorně uvádí, že intelekt je neschopný dosáhnout uspokojivé odpovědi. Omezením agnosticismu je, že vidí, že intelekt nemůže dát odpovědi na problémy, které nemohou být řešeny na úrovni samotného intelektu.

Agnosticismus a ateismus také mohou patřit k určitému věku a mají tendenci se snižovat s emoční zralostí na cestě k moudrosti. Pravda je pak hledána nejen v lineárním rozměru obsahu, ale i v nelineární sféře kontextu, který rozšiřuje schopnost pochopit pravdu. V mnoha oblastech života jsou spekulace nahrazené důvěrou a rozšířenou schopností si uvědomit vyšší dimenze, které se odhalují samy prostřednictvím zjevení, a ne lineárním intelektuálním zpracováním.

Pochybnost a nevíra jsou často předzvěstí velkých skoků ve vědomí, které mohou vzniknout následně po remotivaci kvůli frustraci, neštěstí, nebo pouze zráním a vznikem moudrosti. To potvrdilo mnoho lidí, dokonce i světci, kteří prošli hlavní konverzní zkušeností, včetně zázračné. Jedna taková cesta může zahrnovat ztrátu náboženské víry v raném životě v důsledku katastrofických událostí, po kterých následovaly roky hledání ověřitelné pravdy. Stejně tak se vnitřní průzkum urychluje praktikováním meditace bez přidruženého systému víry. To znamená, že i pro nevěřícího je buddhismus často praktický a atraktivní, jak Buddha učil v osmidílné stezce bez víry v „Boha“.

Další cestu vhodnou pro nevěřící poskytují starověké *Védy* a *Upanišády*, které očekávaly objevy kvantové mechaniky. Ony také hovoří o konečné Realitě absolutního

principu a o nekonečném poli vědomí jako o prvotní realitě, která je mimo iluzi vnímání a myšlení. Cesta Advaity (Neduality) je nedotčená avenue pro integrované hledání pravdy, která vylučuje všechny systémy víry. Ta byla podrobně popsána v předchozích pracích. Ačkoli nedualita vede k osvícení, studium *Vedanty* může vést k nadměrnému zájmu o různé indické školy filozofie, které se pak mohou stát zábavnými systémy víry.

Pro skeptického nevěřícího je cesta hledání samotné podstaty vědomí nejvíce nedotčená trasa a metodika, která obchází všechny systémy víry a vyžaduje pouze integrovanou zvědavost a upřímnost. Všechna mentální (lineární) vyobrazení duchovní a náboženské pravdy jsou předmětem argumentů, sporů a zneplatnění. Na rozdíl od toho je vědomí samotné (nelineární) mimo definice nebo popis a tak není předmětem skepse, pochybností, či nedůvěry.

Vyšetřování povahy vědomí vede přímo ke zdroji osvětlení (Illumination), pro světlo vědomí je podmínkou stav osvícení (Enlightenment). Světlem jsou vědoucí a vědění sjednoceni v realizaci Já jako Imanentní Bůh.

Následující část: [Kapitola 14. Duchovní cesty](#)